

Haviřovský řezbář, učitel, horolezec a dobrodruh **Čestmír Slíva** říká:

Příroda představuje nevyčerpatelný zdroj energie a inspirace

PAVLA KRŮČKOVÁ

Haviřov – „Česta“. Tak zní umělecká předzívka haviřovského řezbáře a učitele Čestmíra Slívy, jehož dřevěná díla lze nalézt na řadě míst našeho regionu. Ve volných chvílích přitom dláto či pilu s chutí vymění za horolezecké lano nebo za lyže. Jak sám říká, skloubit život bohatý na koničky s prací, se mu daří jen díky vstřícnosti rodiny a lidí okolo.

Řezbařině se věnujete čtrnáct let, podle svých slov jste však už jako dítě měl ke dřevu blízko...

To ano. Tatínek sice řezbář není, ale v jeho kutilské dílně, kde jsem jako dítě trávil spoustu času, jsem měl dřevo často po ruce. Vyráběl jsem z něj třeba lodičky, trsatka a jedním z mých nejpovedenějších výtvorů té doby byl indiánský totem.

První dláta jsem pak dostal od rodičů v deseti letech. Tenkrát jsem ale musel slíbit, že nebudu doma rýt do nábytku a nezraním se. První slib jsem dodnes neporušil, s tím druhým je to horší (smích).

Kromě hodin strávených v dílně často vyrábíte také na vrcholky zdejších hor. Další dětská láska?

Dalo by se to tak říct. Už jako malí jsme s bráchou začali lyžovat a později jsme se pustili i do skialpinismu (lyžování ve volném terénu pozn. red.). Na fakultě jsem pak začal lézt a postupně se stal i instruktorem horolezectví. Tehdy jsem popravdě na řezání trochu zanevřel – když se podařilo, trávil jsem na horách i 90 dní

Řezbář musí v dnešní době myslet i na to, aby dílo nešlo ukrást či snadno zničit.

v roce. Když přišla rodina, vrátil jsem se takřka k „na zem“ k vyřezávání. Přes zimu i o víkendech ale i s dětmi do přírody nebo do skal jezdíme pořád.

Skloubit však tyto koničky s prací a s časem stráveným s rodinou musí být náročné, ne?

Popravdě – mám veliké štěstí. Všichni ve škole, rodina i lidé kolem mě mi vycházejí vstříc a hodně mi pomáhají, jinak by to asi nešlo.

Zdálo by se, že sport a řezbařina jsou si celkem vzdálené záliby. Existuje mezi nimi nějaké pojitko?

Rozhodně. Při práci se dřevem se totiž snažím o figurálnější, anatomicky správnou řezbu a díky sportům vím, jak tělo funguje, jak vypadá a kde se třeba které svaly upínají. Inspiraci tak můžu čerpat vlastně při každém pohybu. Když jsem například pro haviřovský betlém vytvářel před lety Ježíška, narodil se nám zrovna syn a já jsem se toho snažil co nejrychleji využít. Porovnával jsem na něm správné proporce a anatomii dítěte.

Takže „haviřovský“ dřevěný Ježíšek vznikl podle vašeho syna? Pokud si však vzpomínám, před pár lety byl z betléma ukraden...

Ano, někdo ho v noci z recese i s jesličkami z betléma odnesl, ale během pár hodin se našel pohozený kolem. Stane se, že někdo urazí třeba soše ruku nebo něco ulomí. Řezbář bohužel musí v dnešní době počítat i s tím, aby bylo dílo, jak já říkám, „idiotensicher“.

Vraťme se teď k samotnému dřevu. Máte nějakého favorita?

Nejraději mám určité dřevo dubové. Je sice těžké na manipulaci a hůř se i obrábí, ale má delší životnost a je to hodnota sama o sobě. Kmeny získávám všude, kde se dá. Občas si toužebně vyhlídnu i strom u nějakého domu nebo mi majitelé nějaký nabídnou. Zajímavostí, ale zároveň i

problémem je, že když takový strom roste blízko lidí řadu let, tak v něm najdu třeba zarostlé hřebíky nebo šrapnel z války.

Nejoblíbenější fází celé řezbářské práce a největší radostí je pro mne pak ta část, kdy z velkého kmene začnou odpadávat kusy a dřevo dostává svůj tvar.

Správná řezba by pak podle mě měla být originální, vtipná a především by měla lidi oslovit. Měla by mít i praktickou stránku, na což ně-

kteří zapomínají. Když navíc sochu propojíte s okolím a neslouží jen na okrasu, je o to zajímavější. Já například sbírám takzvané kešky (schránky, které se hledají pomocí zeměpisných souřadnic pozn. red.) a baví mě, když mohu nějakou v díle ukrýt. A pokud je to jen trochu možné, snažím se o řezby vtipně laděné – v minulosti jsem tak vytvořil i hastrmana s děravou botou nebo rybáře, který se z vody snaží vši silou vytáhnout rybu.

Vizitka

Mgr. Čestmír Slíva (*1977) žije s manželkou a dvěma dětmi v Haviřově-Životicích. Na ZŠ Františka Hrubína v Haviřově vyučuje tělesnou výchovu a pracovní činnosti. Kromě práce pedagoga je také nadšeným lyžařem, horolezcem a především zapáleným řezbářem. Mezi jeho známé sochy patří vedle svatě trojice haviřovského betléma také zdejší Královna květů nebo novomanželský trůn v zámeckém parku.